

КРАЛСКО СЪРЦЕ

Превод от немски език
Мая Мавродиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Royal Horses (1). Kronenherz*
© 2020 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany
www.arena-verlag.de
through Anthea Agency

Превод Мая Мавродиева
© Егмонт България, 2022
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Таня Симеонова
Дизайн на корица Мира Минкова
Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фригьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2022
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2777-4

На Тяня

ПРОЛОГ

При нормални обстоятелства никога не бих се опитала да вляза с взлом в сграда посред нощ. Най-малко пък в луксозен хотел. Не бих се промъкнала като някой престъпник покрай задната фасада на хотела, приведена и с коса пред очите. Разбира се, че не бих се качила и върху контейнер за боклук, за да отворя един от прозорците на ресторанта. Вместо това просто щях да изчакам Джордан да си види телефона, да открие там безбройните ми напразни обаждания и да дойде при мен отвън. Ако обстоятелствата бяха нормални. Но след всичко, което се случи току-що, не можех да чакам нито секунда повече.

Притиснах рамо още по-плътено до отвора и проврях ръка през процепа на откренатия двоен прозорец. Когато напипах дръжката от вътрешната страна, сърцето ми започна да бие лудешки.

Сега я завъртам съвсем бавно.

Внимателно завъртях дръжката, без да обръщам внимание на режещия натиск в рамото ми. *Хайде де!* Очите ми започнаха да парят, но не усещах в тях да се надигат сълзи. Трябваше непременно да видя по-големия си брат. Той със сигурност щеше да ми повярва и да намери начин да ме измъкне от тази каша. Джордан и Грета. Сами срещу целия свят. Винаги е било така.

Сподавих надигащото се проклятие и притиснах рамо с всичка сила в отвора. Дръжката се завъртя. Прозорецът изщрака и най-накрая поддаде.

Успях! Отстъпих назад задъхана и разтърках мястото, където рамката се беше врязала в кожата ми. Имах усещането, че съм попаднала в капан за диви животни. Подпрях се внимателно на контейнера, проверих дали ще издържи и се наведох напред, за да огледам вътре. Беше тъмно и не се виждаше почти нищо. Що за помещение? Може би тук държаха почистващите препарати? Осветих го с телефона си и открих точно пред прозореца средно висок стелаж. Ако първо си провбра краката, ще мога да намеря опора и да скоча на земята. После трябваше само да мина през ресторанта и да стигна до централната сграда, да потърся празненството, на което беше Джордан, и да се скрия сред поканените.

Детска игра.

Още от входа успях да чуя приглушена музика и откъслечен смях. Празненството беше в разгара си и сигурно щеше да продължи чак до съмване. Знаех, че ще съспя вечерта на Джордан с появата си, но той щеше да ме разбере, след като чуеше цялата история.

Завъртях се решително върху контейнера и проврях единия си крак в процепа.

– Само не ми казвай, че се опитваш да влезеш в сградата.

Така се стреснах, че контейнерът под мен се разклати. Бързо измъкнах крака си и се опитах да възстановя равновесието си. В задния двор някаква фигура се насочи право към мен. Заслепена от оскъдната светлина, не видях нищо друго, освен силует.

По дяволите! Изправих се и контейнерът отново се разлиля под краката ми. Силуетът се приближи още повече и лека-по-

лека успех да различа нещо. Беше някакъв рус мъж. Добре изглеждаше, май беше няколко години по-голям от мен. Останалото го регистрирах почти автоматично: хубава прическа, черната риза му стоеше перфектно... суперспортен тип. Ако се опитах да избягам, сигурно щеше да е по-бърз. Изправи се срещу мен със скръстени ръце на гърдите и ме изгледа критично.

– Фенка се опитва да нахлуе в охранявания „Лондон Палас“ – каза мъжът и се усмихна надменно. – Ще излезе страшно заглавие.

Фенка ли? Тоя какви ги говореше?

– Няма как да стигнеш до него, дори и да влезеш вътре от тук. Партито е в кристалната зала, в страничното крило на хотела, а то беше отцепено от останалия хотел още днес следобед – продължи русият мъж. – Може би това ще те утеши донякъде. Вероятността той да се влюби в теб от пръв поглед на някое светско събитие, като му налетиш, е по-скоро нищожна. Съжалявам, че ти отнех илюзиите.

Този или е пушил нещо, или просто иска да ми се подиграва. Моментът за подобни номера беше крайно неподходящ. През последните няколко часа остатъците от чувството ми за хумор си заминаха заедно със сълзите ми.

– За кого, по дяволите, говориш? – попитах го аз.

Русият мъж ми се усмихна леко.

– Ами за принц Тристан, когото ти явно преследваш. Иначе защо би се решила на подобен отчаян номер в стила на „Бандата на Оушън“ – каза той, сочейки прозореца, през който се бях опитала да вляза. *Какво? Принц Тристан е на партито?*

Някак успех да сподавя въздишката си. Сега вече някои неща ми се изясниха. Преди всичко защо на входа горилите с черни костюми не ме пуснаха да вляза.

Брат ми каза, че кръстникът му Йорик ще го води на някак-

во лъскаво парти, но пропусна да ми спомене, че става дума за толкова специално събитие, на което ще присъства и принц Тристан, най-търсеното лице в Лондон, един от внуците на кралицата. Всъщност не се учудих много. Йорик често си имаше работа с кралското семейство, все пак той работеше за него.

Самата аз бях виждала принц Тристан няколко пъти в медиите. Носеше се мъгла, че ненавижда камерите. Спомних си за впечатляващия му стил и за предпочитаното от него облекло с различни шарки. Да не забравя и целия грозд от момичетата, увесени на рамото му, все едно че бяха някакъв моден аксесоар.

– По дяволите, точно днес ли кралският купонджия трябваше да се появи тук? – измрънках си под нос.

Мъжът се приближи още повече, застана пред мен и подпря ръце на контейнера.

– Не бива да го наричаш така, ако искаш да го спечелиш.

– Нямам такова намерение.

Извъртях очи. В момента наистина няха време за подобна дискусия. Трябваше да намеря Джордан.

– Жалко все пак. Май си точно негов тип.

Мъжът ме изгледа от горе на долу, все едно потвърждаваше казаното, и после ми се усмихна.

– Ти си наясно с предпочитанията му, понеже вие двамата сте първи приятели, така ли? – попитах.

Блондинът кимна:

– Точно така.

Скръстих ръце.

– Да бе. Виж сега, трябва да намеря брат си, а той е на това парти.

– Явно много го обичаш, щом рискуваш да се озовеш в полицията. – Той кимна към отворения прозорец. Дишането ми

се ускори, но аз се опитах да не се издавам. След всичко, което ми се случи днес, едно нахлуване с взлом едва ли играеше някаква роля. И без това бях загазила здраво.

– Да, така е.

– Е, тогава...

Мъжът ми намигна, а аз отстъпих изплашена назад, докато той се опря на ръцете си и с лекота се качи на контейнера до мен. После седна на ръба, провеси крака надолу и почука до себе си.

– Как се казва брат ти?

Не реагирах веднага, но седнах на разстояние една ръка от него.

– Джордан. Казва се Джордан Хейс и е тук с кръстника си.

– С Йорик Холдорсон ли?

– Да, точно така.

Аз кимнах изненадано. В очите на блондина надменността отстъпи място на изумлението.

– Интересно, значи не ме излъга.

– Познаваш ли го?

– Да речем, че по-скоро познавам Йорик. – Той се усмихна накриво. – Представи ми Джордан преди половин час.

Почаках да ми обясни, но вместо да каже нещо, той просто ми подаде ръка.

– Аз съм Едуард.

Поколебах се, но понеже ръката му все още беше протегната, му подадох и моята за поздрав, а после веднага я издърпах.

– Гре... – Спрях навреме. Не можех да му имам доверие. Та аз не го познавах. – Силия.

Той се усмихна закачливо.

– Аха. Гресилия значи. Интересно име.

Ама и аз съм една!

Силия ли? Сериозно? Не можа ли да измислиш нещо по-умно от името на бурмезката котка на Джордан, която се имаше за дива? Беше идиотско.

Усмихнах му се смело.

– Да, точно така.

– Е, Гресилия... ще ти викам Греси. – Едуард все още се усмихваше. – Какво толкова лошо се е случило, че се опитваш да влезеш посред нощ в обществена сграда, за да откриеш брат си? – Той спря за момент, но после продължи. – Не, нека позная. Мъжът, по когото си падаш, е преспал с най-добрата ти приятелка.

Гресиши. Аз вече нямам приятели.

– Така ли е? – Едуард ме изгледа внимателно. – Добре, втори опит: не можеш да се прибереш у дома, понеже си закъсняла фатално и майка ти ще ти вика.

Изсумтях презрително насреща му. Той се засмя и повдигна ръце в защита.

– Тогава какво? Всичко това се случва.

Отмести погледа си от лицето ми, насочи го към краката ми и после пак ме погледна в лицето. Изведнъж добих усещането, че ме сканира. Сякаш се опитваше да надникне с очите си, които бяха направо нереално сини, в главата ми.

Във филмите момчетата като него все бяха онези, от които трябва да се пазиш. Искрящ поглед? Определено е от Тъмната страна на Силата.

– Проблеми в училище? Или с приятели?

– Това не те засяга.

Едуард ми се усмихна триумфално.

– Трябваше да се сетя. В какво си се забъркала?

– Майната ти!

– Защо си толкова лоша, Греси? Дразня ли те?

Контейнерът леко се заклати, когато Едуард скочи долу и се приземи почти безшумно. По устните му отново се плъзна все същата игрива усмивка, после той застана пред мен и постави ръце вляво и вдясно от краката ми, за да се подпре на контейнера. Исках да отстъпя назад, но Едуард поклати глава.

– Недей – каза той. – Ако избягаш, няма как да те заведа при брат ти.

После бръкна в джоба си, извади карта с ясно различим надпис VIP и я завъртя между пръстите си. – Явно аз съм входната ти карта за Кристалната зала, ако... – Умишлено направи кратка пауза, а проблесналата в мен надежда се изпари за миг. Това *ако* прозвуча съвсем в стила на Итън. Никой не можеше да поставя условия толкова лесно като него. – ... ако ми издадеш тайната си. Какво толкова важно има, че си тръгнала да търсиш брат си посред нощ?

Едуард вдигна глава и погледна нагоре към мен. Настойчивият тон, надменната усмивка... В този момент толкова много ми напомняше за Итън, че ми идеше да се разкрещя. Поех въздух и го задържах, докато броях наум, за да не позволя на спомените да ме връхлетят. Когато отново бях в състояние да говоря, гласът ми беше като шепот.

– Просто забрави!

– Това ли е последната ти дума? – Едуард невъзмутимо повдигна рамене. – Можеш да влезеш и през прозореца, но басхващам, че няма да стигнеш до асансьора. *С мен* обаче... – Той отново ми показва картата си. – ... ще стигнеш до брат си без проблем. Решавай бързо. Времето ти тече.

Разтреперих се от напрежение.

Решавай бързо, червенокоске. Ще действаме ли, или не?

В главата ми думите на Едуард се смесиха с казаното от Итън преди около час.

Хайде, бейби, не бъди страхливка!

Цялото ми същество сякаш се сви в твърда топка.

– Остави ме на мира! – изкрещях аз и се изправих.

Веднага след това си затиснах устата с ръка, тъй като ехото поде думите ми из целия двор. Сърцето ми биеше толкова силно, че сякаш щеше да се пръсне. Олюлях се върху контейнера, после нещо ме хвана за глезена. Ръката на Едуард.

– Не ме докосвай!

Той веднага отпусна хватата си.

– Добре, просто те хванах, за да не паднеш. Какво ти става?

– Виж...

Не успях да му отговоря. Към нас се носеха два силуета, доста по-високи от Едуард, с масивни рамене и черни костюми. Определено бяха от охраната. Същите горили като онези на входа.

Моментално трябваше да изчезна!

Да, но Джордан...

Изведнъж ме осени идея.

– Ти какво очакваш? – насочих обвинително пръста си към Едуард. – Да не мислиш, че ще те чакам, докато преспиш с цял Лондон?

Едуард се извъртя към мен. Объркването в погледа му ми донесе невероятно удовлетворение. Горилите сякаш също застинаха за миг.

– Просто забрави! Мислех, че се обичаме, ти обаче си просто отвратителен. Между нас всичко свърши, мръсник такъв!

Едуард ме зяпаше. За пръв път, откакто се срещнахме, сякаш си глътна езика.

Една секунда, две... В момента, в който видях прозрението да проблясва в зениците му, аз проврях крака в отворения прозорец, скочих вътре и побягнах.